

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nie zostało spełnione żadne z kryteriów prawnych umieszczenia strony skarżącej w wykazie, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zostało spełnione którekolwiek z kryteriów umieszczenia w wykazie, i a jej wskazanie opiera się na oczywistym błędzie faktycznym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego lub wystarczającego uzasadnienia dla objęcia strony skarżącej zakwestionowanymi środkami.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Rady o wskazaniu strony skarżącej naruszyła, w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny, prawa podstawowe strony skarżącej, w tym prawo do ochrony własności, działalności gospodarczej i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — National Iranian Tanker Company przeciwko Radzie

(Sprawa T-565/12)

(2013/C 55/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Tanker Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: R. Chandrasekera, S. Ashley, C. Murphy, solicitors, i M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim środki te mają zastosowanie do strony skarżącej;

— nakazanie, by stwierdzenie nieważności uzyskało natychmiastową skuteczność bez jego zawieszenia;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nie zostało spełnione żadne z kryteriów prawnych umieszczenia strony skarżącej w wykazie, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zostało spełnione którekolwiek z kryteriów umieszczenia w wykazie, i brak jest ważnej prawnej lub faktycznej podstawy dla jej wskazania.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego lub wystarczającego uzasadnienia dla wskazania strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Rady o wskazaniu strony skarżącej naruszyła, w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny, prawa podstawowe strony skarżącej, w tym prawo do ochrony własności, działalności gospodarczej i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2012 r. — PAN Europe i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji

(Sprawa T-574/12)

(2013/C 55/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) i Stichting Natuur en Milieu (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat F. Martens)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 16 października 2012 r. uznającej wnioski skarżących o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia Komisji (WE) nr 149/2008 z dnia 29 stycznia 2008 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady poprzez ustanowienie załączników II, III i IV ustalających najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości dla produktów wymienionych w załączniku I do wymienionego rozporządzenia (Dz.U. L 58, s. 1) za dopuszczalne, ale bezzasadne;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jako jedyny zarzut naruszenie art. 11, 168, 169 i 191 TFUE, art. 7, 35 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1, art. 14 ust. 2, art. 22–25 rozporządzenia (WE) nr 396/2005⁽¹⁾, art. 5 i 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002⁽²⁾ i art. 4 i 10 dyrektywy 91/414/EWG⁽³⁾.

- Skarżące kwestionują, by najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości zostały ustalone na najniższym osiągalnym poziomie zgodnym z dobrą praktyką rolną.
- Dokumentacja nie została ich zdaniem oceniona w gruntowny sposób. Artykuły 22–25 rozporządzenia nr 396/2005 nie przewidują bowiem w ogóle procedury dogłębnej oceny kompletnej dokumentacji przewidzianej w ramach pierwotnego określania tymczasowych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości.
- Tym samym nie uwzględniono kumulatywnego narażenia konsumentów.
- W końcu duża liczba tymczasowych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości przekracza standardy zdrowotne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2012 r. — Pyrox przeciwko OHIM — Köb Holzheizsysteme (PYROX)

(Sprawa T-575/12)

(2013/C 55/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Pyrox GmbH (Oberhausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Eigen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Köb Holzheizsysteme GmbH (Wolfurt/VBG, Austria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 października 2012 r. w sprawach połączonych R 2187/2011-1 i R 2507/2011-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „PYROX” dla towarów z klas 4, 7 i 11 — zgłoszenie nr 8612781

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Köb Holzheizsysteme GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „PYROT” dla towarów z klasy 11

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009